

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 14.

Sobota, 25. srpna 2020

Vábec se nám nedařilo jet podle plánu. Když jsme vyjeli z Kairouanu, bylo už hodně naveno. Opatrně Alai zůstal na další noc, ale mně se už nechtělo. "A co když nedojedeme k nějakému hotelu?" ptal se zoufale. Vzpomínám si na noci, prospané venku v zimě a mrazu... Ale tady bylo nádherně teploučko. "Vždyť je to kousek... a máme sebou deku, nemáme?" "Máme, ale jenom jednu." "No tak budeme muset spát spolu pod jednou ... představ si tu hrůzu! Poslouchej, spal jsi vábec někdy pod nějakým nebem?"

"A proč bych to měl dělat?"

"Támba abys viděl máš-c, hvězdy..."

"Že ty vidíš-m i tak, a nemusíš spát venku!"

Zbolelo mně srdce v domě-m, jak jsme každě jině ... ale ne, není to tě-m, jsme jině národnosti, Lukáš se na tohle dává stejně jako Alain. Celá cesta byla nádherná, sytá zelená, světlá, zavlažovaná zem s pastvinami se začala najednou měnit.

"Vjeli mě do Atlasu", řekl mi Alain. "Je tu nějaká krajina, zdějí se mi, jako by okolní skály byly opravdu utkané z hedvábné..."

Nedalo mi to:

"Říká bych se podává na nějakou skálu, co myslíš?" "Káim Alainovi."

Ten se vyděl:

"Teď? Mon cheri, podvej se na hodinky, měli bychom dojet aspoň do Sbeitly...."

"No a co? Máme spát tady nebo někde jinde?"

"Ve Sbeitle je hotel."

"Tady máš bít taky, ne? Pojď, vezmeme to na tuhle odbočku..."

"Ty jsi blázně, vždyť už se stmívá!"

Přitulila jsem se k němu a políbila ho. "A to uděláš? Mně hrozně zajímá, co tam je! Vážím, vždycky chci vidět, co je za nejbližším rohem, kopcem, skálou, potokem.... Ty ne?"

Jedeme stále vác a

vác nahoru a nakonec vjeli mě do malé vesničky před skalami. Baráky na spadnutí postavené z hlíny, dojkové stáje, malá ušpinaná dýčka, pole jako

troud, zarostlÁ½ velikÁ½mi kaktusy. ZoufalÁ½ nedostatek vody, Á¾eny pro ni chodÁ- s amforami na zÁ½dech, kolik kilometrÁ½ v tom horku..

Amforu drÁ¾Á- pÁ½sek, kterÁ½ mA½ Á¾ena kolem Á•ela. NejbliÁ¾Á½- "obchod" tak deset kilÁ½kÁ½... Jo romantika, Á¾Á-t takhle tÁ½den, tak to slovo vypustÁ-m ze slovnÁ½ku....

Ono vÁ½ec je to s tou romantikou zvlÁ½itnÁ½-, pomyslela jsem si. KdyÁ¾ v tom Á•lovÁ½k Á¾ije, tak za chvÁ½li je to normÁ½lnÁ½- a je to jenom tvrdÁ½ prÁ½ce.

OvÁ½k honÁ½ ovce na nejvyÁ½íÁ½- vrcholek, jen tam roste malinkÁ½ traviÁ½ka, dole by chcÁ½ply hlady.

Lidi jsou velice pÁ½tmÁ½-jemnÁ½- a milÁ½-, auto pÁ½tmÁ½ipadÁ½ mÁ½stnÁ½-m dÁ½tem jako Á½Á¾asnÁ½ hraÁ½ka....

ZÁ½vidÁ½-m Alanovi, Á¾e se s kaÁ¾dÁ½m domluvÁ½-, je to neuvÁ½Á½tmÁ½itelnÁ½©, ale snad ani tady neexistuje nikdo, kdo by neumÁ½l francouzsky...

ZaÁ½nÁ½-m se cÁ½tit mA½nÁ½cennÁ½. Ti lidÁ½© mluvÁ½- samozÁ½tmÁ½ejmÁ½ a perfektnÁ½ dvÁ½ma Á½tmÁ½eÁ½mi a nikde nestudovali, vÁ½tÁ½ina z nich snad nikdy neopustila vesnici. Á½Á½rlÁ½-m.

PtÁ½me se po hotelu, ale vÁ½ichni jenom vrtÁ½- hlavou. Hotel tady nenÁ½-. KlopÁ½-m oÁ½i pÁ½tmÁ½ed AlainovÁ½m vyÁ½távÁ½m pohledem. Najednou k nÁ½m pÁ½tmÁ½ijde Á¾ena zahalenÁ½ do safsari (tak se jmenuje to bÁ½lÁ½© prostÁ½radlo) a zve nÁ½s na veÁ½eÁ½tmÁ½i. VÁ½-me, Á¾e kdybychom neÁ½li, tak ji urazÁ½-me a to bychom neradi, takÁ¾e pozvÁ½nÁ½- pÁ½tmÁ½ijÁ½-mÁ½me.

Vejdeme do domku, kterÁ½ se nelíÁ½- moc od toho, co jsme vidÁ½li uÁ¾ v Carthagu...

OhniÁ½tÁ½ venku, nÁ½kolik Á¾en a muÁ¾Á½, asi Á½est bosÁ½ch snÁ½dÁ½ch dÁ½ti.... a k veÁ½eÁ½tmÁ½i kuskus, tradiÁ½nÁ½ jedenÁ½ z jednÁ½© misy...

K mA½© radosti majÁ½- v tÁ½hle rodinÁ½ IÁ¾Á½-ce, (aspoÁ½ pro nÁ½vÁ½tÁ½vy). Alain dÁ½vÁ½ dÁ½tem Á½okolÁ½du a Á¾vÁ½kaÁ½ky, kterÁ½© jsme vzali naÁ½tÁ½stÁ½- s sebou... a dÁ½ti jsou pÁ½tmÁ½eÁ½Á½astnÁ½©.

NaÁ½ je zÁ½soba bohuÁ¾el dlouho nevydrÁ¾Á½-. Alain uÁ¾ mA½ na klÁ½nÁ½ asi pÁ½tiletou holÁ½iÁ½ku a na mA½j klÁ½n se sÁ½pe jejÁ½- mladÁ½- sestÁ½tmÁ½iÁ½ka. VyptÁ½vÁ½me se dospÁ½lÁ½ch, jak zde Á¾ijÁ½- v tak primitivnÁ½ch podmÁ½nkÁ½ch, oni nÁ½m vÁ½echno vysvÁ½tlujÁ½- - o tÁ½hle vesnici, a mezi tÁ½m obÁ½ uÁ½mudlanÁ½© holÁ½iÁ½ky naprosto pohodovÁ½© usÁ½najÁ½-. Zcela samozÁ½tmÁ½ejmÁ½© je nÁ½m nabÁ½zeno, abychom pÁ½tmÁ½espali u nich. Alain mi tvrdÁ½-, Á¾e to mA½Á¾eme zvlÁ½dnout jeÁ½tÁ½ do Sbeitly, ale jÁ½ se nechci vzdÁ½t skal a znovu se mi podaÁ½tmÁ½- ho uprosit. VidÁ½-me ovÁ½em, Á¾e majÁ½- sami nedostatek mA½sta a tak poÁ¾Á½dÁ½me jenom o deku navÁ½-c. Jednu dÁ½vÁ½me pod sebe a druhou se zakrÁ½vÁ½me a ulehÁ½me v jejich zahradÁ½.

"Je to tak zlá½ spÁ½t venku?"

Alain mne bere za ruku: "Jsi dÁ½snÁ½ ztÁ½tmÁ½eÁ½tÁ½nÁ½, vÁ½-Á½ to?" PokrÁ½Á½-m rameny, protoÁ¾e nevÁ½-m, co mu pÁ½tmÁ½ipadne na mne ztÁ½tmÁ½eÁ½tÁ½nÁ½©ho.

"Už dlouho se chystám ti něco říct, ale necháme to na rájino", objal mne pod dekou Alain.

Rájino nás probudilo sluníčkem a horkem, několik blechatých kůsek se nám otálo o deky. A li jsme se rozloučit se svými hostiteli a museli jsme s nimi posndat. Zajeli jsme autem až těsně ke skalám, nechali ho tam a vydali se nahoru. Pámpomnělo mi to trochu Pulšiny.... moje nejmilovanější skály na světě. Vstup byl trošku namáhavější, ale ne o tolik. Hezká dopolední výhled... bylo to asi 700 metrů vysoko. Vylezli jsme na vršek a já jsem se začala rozhlídet kolem.

Ovce už tady byly i s ovčákem, který si chtěl moc s námi povdat.

"Alaine, vidíš tamhleto skálu? "

"Vidím, ale už mne nepřesvědčuj", zasmál se. "Už jsem to naprosto pochopil! Já jsem dal nejlepší skála! Jak slezeme dolů, tak tě nacpu do auta a jedeme do Sbeitly!"

Zaprotestovala jsem, že mu chybí romantika..

"Nechybí, vždyť jsem Francouz.. Copak jsi nečetla pana Dumase? Tam je přece romantiky až dost."

"Miláčku, papír snese všechno, kdo věř - jak to všechno bylo!", nedalo mi to ho nepodřít.

Podíval se na mne ublíženě pohledem a slázněme ze skály. Za hodinku jsme u auta a za chvíli konečně v Sbeitle, neboli jak se běžně tomu mástu říká "Sufetule". Je to starodávné město ztracené v horách Atlasu.

Je zde nádherná modrá obloha, když jsme přijeli do města, tak jsme viděli z auta stany kočovných berberů a velbloudí karavanu, pomalu se pohybující směrem k jihu.

Olivovník je tu stáje hodně, ale velké prostory mezi jednotlivými stromy už svede - o tom, že za ně nedostatek vody.

Mile nás překvapilo, že jsme tentokrát neměli žádný problém s ubytováním. Dokonce ode mne nikdo nevyžadoval ani moje papíry, stačil jim Alain v pájs. V pokoji jsme se napřesprchovali a šli se podívat na ruiny. Město bylo postaveno už v 1. století n.l. a vybudovali ho Římané. Podle toho taky vypadají, tyhle ruiny by snad patřily někde na Apeninském poloostrově.

I když je Sbeitla jedno z nejvíce zachovalých měst v Tunisku, o její historii se moc neví. Prošli jsme Antonín Gateway, věnovaný památce po imperátoru Antoniu Piousovi a jeho dvou synech Marcu Aureliovi a Liciovi Verusovi, postavené ve stylu archy triumfu.. Těmi chrámy z nich Jupiterův byl nejlepší zachovalý, u Minervy chyběl strop a Juno vypadal, jako by do něj spadla bomba...

Nejvíc se mi líbily fontány, které susedily s amfiteátre, i když voda v nich bohužel nebyla. Amfiteátr sám byl v dost špatném stavu. Tam jsme tak prohlédli ukončení, protože začalo být strašně horko, a my jsme byli unaveni - je to ze skal. A li jsme na večere, včera jsme od snídani nic nejedli kromě rychlého zastavení - na sandwich.

V restauraci jsme si objednali brčka a rybu. Alain chtěl už jít nahoru do pokoje. Pádal mi trošku nervů.

"Alaine, tys mi říkáš, že mi něco říkáš, pamatuješ?"

"Pamatuju, ale nevím jak ti to mám říct.."

"Copak? Zamířil ses do jakéhokoli Arabky a jsi se mým odstěhovat?" zeptala jsem se v čertu.

"Ne... to nee, ale vyjde to nastejno... včera, za pár týdnů mi končí rok v Tunise... a Christianovi a Jean-Marcovi je to dává. Nikdo jsme ti to nechtěli říct... a vilu už nikdo po nás nepřebírá."

Na moment se mi zastavilo srdce - nedovedla jsem si představit, že odejde, včera jsem, že k tomu dojde, ale doufala jsem, že tou dobou už budu pryč taky...

"Nemohu tě tady přestat, monsu. Myslíš na to celou dobu, jsi včera, je to ode mne dáš, o klivě, takhle nám kazit dovolenou... Ale bylo to na mně moc, trápí mě se už co jsem si to uvědomil, že tady vlastně zůstane sama."

"Alane, budeš muset odjet, včera se ti už moc stálo po Francii. A co bys tady dělala? Celou dobu se tě říj, a ti to tady skončí - zamyslela jsem se."

"Ochoť sis říjku, viš? Ale neboj, říjky přebíráš - vají - áě"

Přebíráš vají, pomyslela jsem si v duchu... ale jak? Co budu dělat bez toho dlouhého náčrtu kluka, který byl se mnou ve všech mých starostech a problémech? A zase se mi vynořila jedna tramská přáníka: Co bude dělat, mi nikdo nepoví....

"Mám bych jedno řízení", ozval se do nastalého ticha Alain. "Co kdybys nechala plavat Kanadu a šla se mnou do Francie? Čáťm za tebe zodpovědnost, chápáš?"

Alane, zodpovědnost je málo, aby sis někoho bral ty, a vědomost málo, abych si někoho brala já..."

"Je nám spolu dobře, ne? Šijeme spolu už tři měsíce a nikdy jsme neměli jedinou hádku..."

"A jak se máš s"

tebou hãjdat, kdyã¼ jsi tak dã›snã› milej kluk? Mãjm tã› rãjda.."

"Jãj tebe
taky", Å™ekl, a vzal mne do nãjruãe.

"Takã¼e pojedeãj
se mnou?"

"Dej nãjm obã›ma
ãas milãjãku.....kdy mãjãj odjã-ã¼dã›t?ãœ

"V polovinã›
listopadu."

Tu noc jsme toho moc
nenaspaliãœ! Alena, Yukon